ANY XLIII—BATALLADA 2265 BARCELONA 5 D'OCTUBRE DE 1912

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitg, núm 20, botiga BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Els sòus dels carrilaires

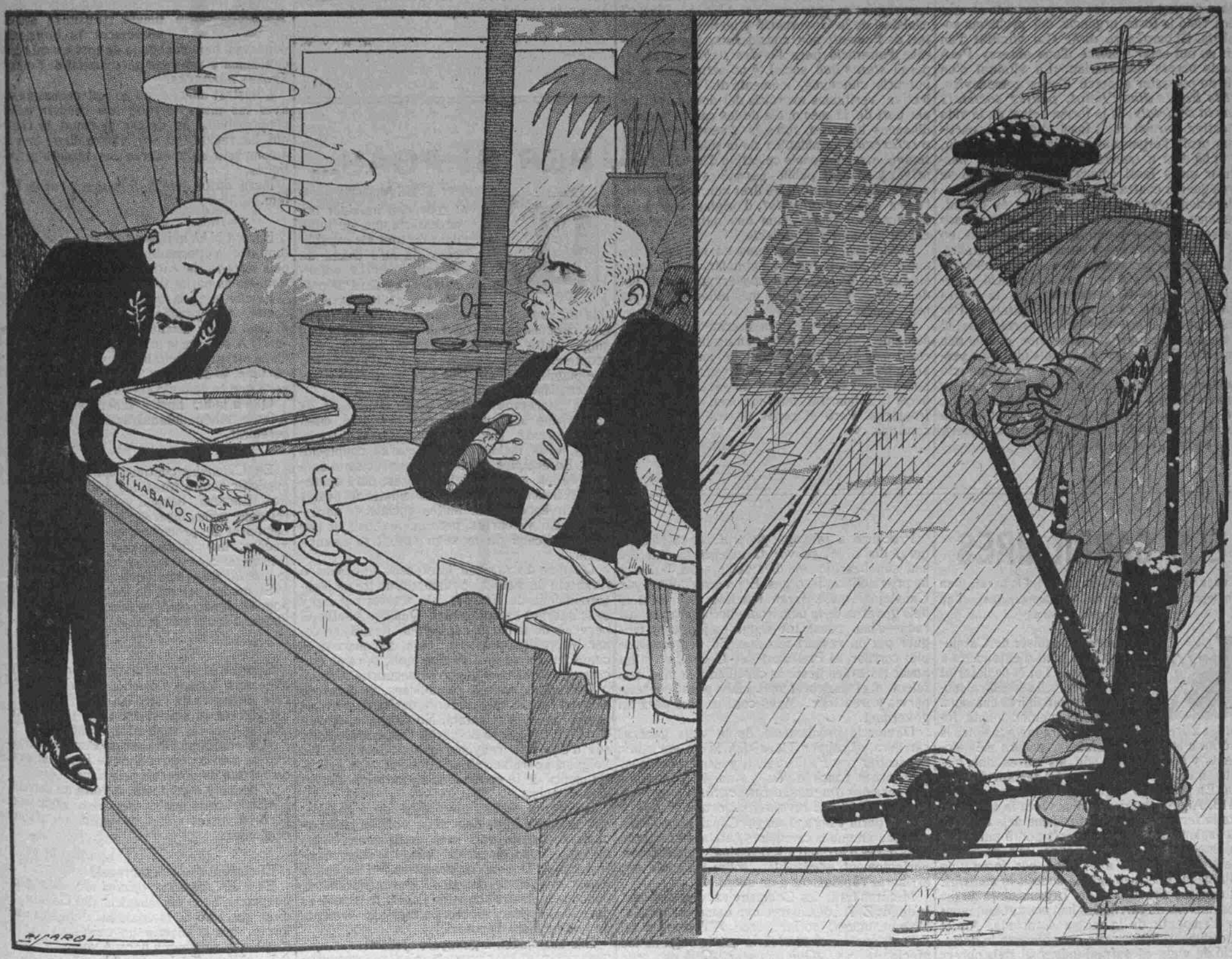

1320 rals diaris, treballant com un blanc.

10 rals diaris, treballant com un negre.

LA FECONDITAT DEL REPÒS

No sé què tenen aquets moviments proletaris, que sobten sempre l'esperit, com una gran ona de bellesa. ¡Malhaurats els que no saben sentir aquesta nova y sana y forta poesia! Bé pot dir-se que no compten pera res en les seleccions humanes; són quantitats absolutament menyspreuables.

Però una vaga de ferroviaris accentua encara y sublima aquella impressió. Perquè les vies ferries són el sistema arterial y venós d'un poble; y quan se creuen de brassos els operaris de les linies, una ombra de mort baixa sobre la terra; reculen les èpoques; els signes distintius del nostre temps s'esborren; la vida de relació interhumana, veicol de tota ciutadania, s'interromp, com si una menassa de forsat abandonament caigués sobre les ciutats, que s'allunyen sobtadament les unes de les altres.

La locomotora es, fins avui (tal volta ab l'aeroplà), la més bella de les formes que ha produit la ciencia; té veritables aires de vencedora del temps y l'espai, aqueixes dues cares d'un poderós Janus, enemic de l'home. La locomotora, veritable Quimera creada per l'enginy humà, ha estat sempre un topic ofert a les facils poetisacions; y el bon Zola va arribar a ferne una femella extranya y voluble, en aquella màquina anomenada «Lison», que travessa, brunzenta y gentil, les pàgines de *La Bête humaine*.

***

La primera llissó que cal extreure d'una vaga de ferroviaris es aquesta: donada l'organisació capitalista, resulta que un servei tan trascendental com es la circulació de trens, interès colectiu, està confiada a l'explotació de companyies privades; d'aquí una topada *visible* entre l'utilitat pública y el capital privat, entre l'interès general y el particular; per això aquesta classe de vagues són les que presenten ab més clara visió la forta urgencia del problema socialista. El burgès se dirà: «La vitalitat d'un país no pot estar a mercè d'uns obrers». Però aquets obrers respondran: «La vitalitat d'un país no pot estar a mercè d'unes companyies, *petits Estats dins l'Estat, petites societats dins la societat*». Si la forma actual de la vida colectiva permet que's fassi obgecte de particular profit l'organisme circulatori d'una nació, no hi hà dret a queixarse quan la guerra particular que's fassi contra'l profit particular se torna guerra contra'l profit general.—Són consideracions clarissimes. El conflicte es patent. Y es que, com vivim en els llindars misteriosos que separen dues èpoques, dues propietats, no cal extranyar que una y altra's topin y batallin.

La vaga de ferroviaris es una immobilisació de forses obreres que esdevé mobilisació, exercici y recompte dels elements pera la futura topada definitiva ab la societat capitalista. Per això, davant el pas d'una cohort proletaria, hi hà qualque cosa que'ns indica que desfila una magestat. Tots vosaltres, aquets dies, heu sentit la bellesa de l'obrer, com a transfiguració d'histories tot just alborejantes. Apar que en aquesta Roma, encara rudament inigualitaria, ont vivim, se retiren els plebeus al nostre Aventí, pressentint que demà sabran conquerir en la terra el reialme dels cels.

A l'hora en que escric, el conflicte's dressa encara més paorós, ja que s'anuncia la vaga solidaria de tots els ferroviaris espanyols, votada per imponents majories. Però el problema que planteja aquesta vaga es purament social, purament de casta, estrictament proletarista. No s'hi veu ni la més atenuada matisació política y fins se nota la més escrupolosa cura ab que'ls vaguistes han volgut neutralisar llur vindicació, com han volgut també abstenirse serenament de tot sabotatge. Convé no confondre les dues actuacions, social y política, que té en l'actualitat el laborisme, no sols a Espanya, com voldrien suposar certs periodics, sinó per tot el món, com demostraré en el vinent article, ont tractaré del Congrés Socialista que s'està celebrant a Madrid en aquesta mateixa hora de típica lluita.

L'opinió general ha rebut ab simpatia la demanda dels ferroviaris. Senyalemho com una proba de que afortunadament no ha atacat encara les nostres masses aquella morbosa inquina de *señoritos* ab que certes gents y certa prempsa solen parlar de tot moviment obrer...

¿Y què cal dir sobre la conducta del Govern? Per de prompte, fins a l'hora en que escric, ha tingut el bon tacte de no correspondre ab mesures de forsa y excepcionalitats de règim a la noble conducta dels obrers. Les garanties són encara mantingudes y no's compleix aquella incoherencia de suprimir la Constitució y la llibertat en els precisos moments en que ha d'esser exercida.

Però, en cambi, es precís senyalar una certa passivitat en els devers d'intervenció per part del Govern. Un poder executiu en lo politic ha d'esser un poder armonic en lo social, y si aqueix poder executiu s'anomena, ademés, liberal, ha de demostrarho impulsant les solucions en sentit del pervenir, en sentit de les fòrmules imprescindibles que vindran.—Y aquí, ben a l'inversa, aquets alsaments proletaris solen regularse, per part del Govern, desde'l ministeri de la Governació y no desde el ministeri de Foment; són considerats, tan sols, perills d'alteració pera l'*ordre public*, això es, pera'l *status quo* social, y no actuacions de la potencia ciutadana, moments de l'evolució colectiva, veritables exercicis del dret de petició per part de la més noble de les castes socials; dinamies humanes, sufragis vivents, plebiscits o *referenda* formidables de la sola classe que té avui una conciencia colectiva d'ideal, en dret privat y en dret public, perquè es l'única classe creadora o autora de dret nou, y, per tant, l'única capas d'*autoritat*, d'originar sobirania, de *procrear poder*, com una natural emanació de voluntat y d'intelecte.

El Govern, fins ara, quasi no ha vist altra cosa, en aqueix fenomen popular, que l'excessiva latitut donada pels conservadors a la llei de vagues. Y s'ha sentit més aviat policia que representant popular...

A l'entretant, mentres escric, les màquines continúen, quasi bé totes, en un repòs que pot esser més actiu que la follia de les grans marxes a través dels camps.—Tal vegada algun dia podrà dirse: «La velocitat de les locomotores inicià la solidaritat internacional, abaixant les fronteres. Però el repòs de les màquines la consuma...»

GABRIEL ALOMAR

Gent del carril

—¿Què'n trec de que'ls senyors ens mantinguin els fills, si jo no'n tinc?
—Això rai, envieune a cercar un a París.
—Sí, però que no vingui ab el tren, desde Port-Bou, o sinó arribarà a l'edat d'entrar en quinta.

ELS CARRILAIRES

La vaga acordada a tota Espanya.—Els nervis d'en Canalejas.—La flema de les Companyies.—Cap a la victoria obrera

La foguerada vaguista de Catalunya està a punt d'extendre's a tota Espanya. Tot el proletariat espanyol del riell secunda el moviment dels carrilaires catalans. Si eloqüents y emocionants foren les xifres de la votació pera la vaga entre'ls inscrits a la Secció catalana, encara més eloqüents y emocionants són les xifres dels inscrits en l'Unió Ferroviaria del restant d'Espanya. En prò de la vaga 65.419 vots; en contra, 1.418. Aquets guarismes diuen tota la voluntat, tota la fermesa y tot l'entusiasme dels carrilaires espanyols. Aquet cop no's podrà parlar de les imposicions dels *meneurs*, ni's podrà dir que'ls obrers vagin a la vaga per forsa y de mala gana. Precisament ha succeit lo contrari: els comitès directius y els organisadors de les associacions de carrilaires han marxat endavant per l'empenta de la massa associada. Aquet procediment democratic de sotmetre la declaració de vaga al sufragi universal dels obrers sindicats, té la ventatja considerable de presentar als ulls de tothom els veritables sentiments dels que han de fer la vaga.

Proclamada la vaga general de carrilaires pera'l dia 8, el senyor Canalejas, sortint del seu sòn beatific dels dies darrers, ha botat y ha pres actituts ferotges. Els nervis del senyor Canalejas—que's faran famosos en l'historia dels governs de la monarquia borbònica restaurada—s'han posat tot seguit en joc, com moguts per un ressort mecanic. En el gravissim plet carriler, el President del Consell no hi ha posat les seves gestions conciliadores, ni el seu talent, ni el seu obrerisme. Hi ha posat els seus nervis y res més. Mala cosa es això pera un governant.

Davant la proclamació de la vaga general carrilera, el senyor Canalejas ja no vol saber ni escoltar res. Fa l'indignat, y alsa els brassos, y fa tornar ronca la vèu, y s'omple la boca ab les paraules *amenassa intolerable, provocació... rebeldia... revolució... ordre public...* Y així parla y obra el senyor Canalejas, a l'hora mateixa en que'ls carrilaires catalans ofereixen unes bases d'arreglo discretíssimes, justíssimes, perfectament admissibles, sobre les quals pot arribarse ràpidament a un acord.

Mentres tant, les Companyies, especialment la de M. Z. A., demostren una flema exagerada. No's belluguen, no fan soroll. A l'observar tal actitut, qualsevol se creuria que la vaga no les afecta en res. ¿Què pensen? ¿Què esperen? ¿Qué's proposen? Fora curiós saberho del cert.

Els serà difícil, emperò, a les Companyies, continuar en la seva passivitat. Malgrat els enormes esforsos fets pera deturarla, la baixa dels valors ferroviaris s'ha produit ja a la Borsa y els dies de vaga els costen ja molts milions.

Tothom hi perd en una vaga carrilera. Però, al cap y a l'ultim, els que hi perden menys són els obrers. Seguint les coses pel camí d'ara, la victoria dels carrilaires es segura. La paralisació quasi completa del moviment de trens no pot allargarse molt. ¿Voldrà en Canalejas torsar el curs dels aconteixements, adoptant procediments de forsa y atropellant als obrers? Abans de fer tal cosa, que s'hi pensi bé.

A. R. Y V.

PER SI ACASS...

Al com avui ha sigut tan necessaria una veritable unió de tots els republicans. Ja no's tracta de discutir merits personals, ni engrunes de programa, ni respectabilitats de casinet, ni conveniencies de periodic. Les circumstancies són tan excepcionals, que ningú tindrà dret a mostrarse sorprès dels aconteixements, si aquets són de tal naturalesa que puguin, ab l'esfors de tots, portar les coses a la realisació dels nostres anhels.

Els interessos politics y els interessos de l'obrerisme són, encara, avui per avui, quelcom diferents. Per això, republicans y socialistes, no'ns fusionem, sinó que'ns conjuncionem. En èpoques electorals ens precisa el concurs de les masses treballadores, pera conseguir el triomf dels nostres candidats. Al nostre torn, en èpoques de lluites socials, es necessari ajudar als obrers, pera que avensin un pas més en el cami de la seva definitiva emancipació.

Quan se discuteixen interessos de casino o rivalitats de poblet, podem permetre'ns l'entreteniment de tirarnos els trastos pel cap y bescantarnos estúpidament. Quan se ventila el pervenir de la nació espanyola, hem d'arreconar les petites passions, pera disposarnos, si convé, a una acció enèrgica, que, pera no fracassar, necessita el generós concurs de tothom.

Deixem, doncs, els republicans, de mirarnos de reull, y fem que un ferm desitg de victoria uneixi totes les voluntats. No donguem, davant d'una possible hora de perill, l'espectacle dolorós d'aquestes renyines que'ns debiliten. No volguem apareixer ab una feblesa que indicaria manca de fè en els ideals y carencia d'energies a l'ànima.

Els obrers, en les lluites legals de la política, ens donen la forsa dels seus vots en les eleccions, l'empenta dels seus entusiasmes en els mitings, l'importancia del número en les manifestacions. Donemlos, nosaltres, en les lluites legals que sostenen pera'l seu millorament, l'apoi de la nostra simpatia, l'ajuda dels nostres diners, el concurs efectiu de tots els elements de que poguem disposar.

Ells ens ajuden a guanyar; ajudemlos a que guanyin, y, si les circumstancies se presenten favorables, procurem guanyar plegats.

JEPH DE JESPUS

BATALLADES

A entrat a formar part de la Redacció de LA CAMPANA DE GRACIA, el distingit escriptor Prudenci Bertrana.

Estem segurs de que'ls estimats llegidors acullíran joiosament la bona nova, doncs es ben coneguda de tots els catalans la cultíssima y vigorosa personalitat de l'autor de *Proses bàrbares*.

L'ilustrat amic, a qui no podem encara estrenyer les mans, perquè una lleugera malaltia l'impossibilita de deixar la ciutat de Girona, ont ha residit fins ara, vindrà dintre pocs dies a compartir ab nosaltres les tasques periodístiques.

Inutil dirlos que'ls felicitem y ens en felicitem.

Encara hi hà qui discuteix respecte a l'oportunitat o inoportunitat de la vaga organisada pels ferroviaris catalans. Creiem que avui la tonteria es parlar d'aquestes coses.

Es clar que una criatura, jugant prop del mar, comet una imprudencia, però si cau a l'aigua lo natural es no discutirho y ajudarla a que se salvi. A la vaga ja hi som y ha sigut comensada d'una manera admirable; doncs, oportuna o inoportuna, el dever de tothom es posarhi el coll pera que la guanyin els ferroviaris.

Que a judici nostre tenen raó y a judici de tothom saben defensàrsela ab una admirable serenitat.

En Canalejas continua aplicant el seu etern especific contra totes les erupcions de la política. Llengua, llengua y llengua. Que l'opinió reclama mides lliberals: un discurs kilometric, empedrat de promeses; que criden els conservadors: unes declaracions plenes de bilis; que li tiren en cara el temps perdut: una relació de lo que *ha fet*, encara que ningú se n'ha adonat.

Si un hu per mil de les paraules que llensa pogués donàrnose'l en fets, fora en Canalejas l'home d'acció més feconda d'Europa.

Sapigut es de tothom que'ls francesos y els alemanys tornen a cambiarse *piropos* belics, com aleshores de l'any 70.

Referent an aquest estat de tivantor continua, se conta la següent anècdota:

«Un acreditat llibreter de París va demanar, un dia, a un conegut editor de Berlín un *pedido* de retrats de generals prussians.

L'alemany li contestà, a volta de correu:

«Els retrats que'ns demanen s'han agotat; però, si vostès volen, enviarem tot seguit els originals».

El comble de la desaprensió.

En l'*Estadística oficial de l'emigració*, publicada baix els auspicis del Govern, ve a dirse que això de la crisis del treball es una falornia, que la miseria no existeix y que'l que s'embarca s'embarca perqué vol.

La sàtira oficial es terrible.

Nosaltres haviem considerat sempre l'emigració com la pitjor y la més terrible de les plagues.

Surt ara l'*Estadística* y ens diu que la gent s'en và perque vol..., que s'embarquen els que hi troben gust...

Y té raó. Els ministres, no emigren pas.

El poder del temps.

En Canalejas ha rebut als comissionats de Cuba que venen per les festes de Cádiz.

Diuen els diaris ministerials que l'entrevista tinguda pels comissionats ab el President del Consell, ha sigut *la mar* d'afectuosa y que acabà fentse vots pera que entre Espanya y Cuba regni sempre una bona armonia.

¡Quan cert es l'adagi que diu *el món dona voltes...!*

Parlant de l'estada d'en Max-Linder a Barcelona, escriu en Marsillach una crònica en *El Liberal*, de Madrid, crònica plena de bofies y que, més que pera un diari madrileny, sembla feta pera esplai de lerrouxistes, posem per exemple de persones que tot s'ho creuen.

En Marsillach les clava sense engaltar. Y, posat a sortirse de mare, descriu ab colors tragicomics l'estada entre nosaltres del famós pelicoler. Figúrinse que, al parlar del entusiasme despertat per en Max entre les senyores, diu en Marsillach, ab tota la serietat d'aquet món:

Los hombres estaban tontos y las mujeres locas de atar.

. . . . . .

Una noche, á la salida de «Novedades», un grupo entusiasta pretendió desenganchar los caballos del carruaje de Max-Linder. Algunas señoras casadas excitaban a sus maridos para que se engancharan.

. . . . . .

...la policía dió varias cargas...

En Marsillach no serà mai en Ventalló.

Li manca gracia, fantasía... y nervi periodistic.

EL FOGAINER

Sona estrident el xiulet,
baixa lenta una palanca,
salta un xorro de vapor
y'l llarc tren se posa en marxa.

—Fogainer, bon fogainer,
tu ets, d'aquesta ardenta màquina,
el discret proveidor;
a tu't toca alimentarla,
fent que en son ventre inflamat
mai el foc s'hi trobi en falta.—
Y el fogainer, que sab bé
lo molest que es passar gana,
pega una ullada al carbó,
busca ab la vista la pala
y, somrient alegre, diu:
—Tot va al pèl. Hi hà teca llarga.—

¿Ja s'ha fet tant tros?... Molt bé.
Obra, l'home, la fogaina
y tira sis o set pans
dintre la roja bocassa
que, ràpida, els engoleix,
entre convulsions y flames.
¿Ja s'ha caminat tant més?
¡Depressa!... ¡Un' altra palada!...
Sense carbó no hi hà foc,
sense foc no hi hà coratge:
ja que ella treballa ab gust,
just es que la noble màquina
rebi abundant l'aliment
que li reconforta l'ànima.

Y, corre que correras,
va el convoi seguint la marxa,
deixant enrera poblets,
atravessant foradades,
creuant boscos, passant rius
y aixordant valls y montanyes
ab el ressò victoriós
del seu xiulet formidable.
¿Ha arribat ja al seu destí?...
cap avall altra vegada,
que al món la missió dels trens
no es certament fer bacaines.
Y torna el brau fogainer
a empunyar la seva pala,
y torna a omplir de carbó
la boca, roja de flames,
de la màquina, que bull
al rosegar la pitansa.

El fogainé està rendit;
¡es tan llarga la jornada
y el calor d'aquell infern
té ja tan poc d'agradable!...
Mes, ni un sol moment, per xò,
del seu lloc d'honor s'aparta,
mal el devori el neguit,
mal el cremi l'alenada
que, fins ben tancat el forn,
per les escletxes s'escapa.

Ja sona el darrer xiulet...
¡Per fi la tasca s'acaba!...
Entra el tren a l'estació,
para la soperba màquina,
una mà apaga el fanal,
un' altra gira les vàlvules,
y mentres el llarc convoi
vora del anden descansa,
el valerós fogainer
se'n và corrent cap a casa.
Y aquell home, que ha passat
nou o deu hores torrantse,
al arribâ al seu niuet
reb aquesta dutxa tràgica:
—Fill meu, no he pogut fer foc.
—¡Còm! ¿Y això?
—En bones paraules,
el carbonê avui m'ha dit
que està cansat de fiarme.

C. GUMÀ

Donem gracies a Déu

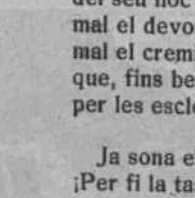

N dia sí y altre també, demanen els diaris an en Canalejas que, ab motiu del Centenari de les Corts de Cádiz, se concedeixi una amnistia que torni a les seves llars als presos per delictes d'opinió.

La mida es justa, y al vot de la prempsa liberal de tot Espanya unim el nostre, que no hem sigut mai amics de fernos pregar, quants cops ha sigut qüestió de sumarnos a empreses com la de que's tracta.

En Canalejas fa l'orni. An ell, tan aficionat a parlar per les butxaques y a fer declaracions sobre totes les nimietats, li costa Déu y ajuda assegurar res ni comprometre's, tractantse de detinguts politics. Si, en comptes de fer correr la ploma, s'haguessin dedicat, les víctimes de l'odi governamental, a robar l'hisenda pública, a falsificar aliments o a negociar ab les desgracies nacionals, ja fora tot una altra cosa. El President del Consell, que no troba, ara, la manera de pronunciar una paraula de consol, tindria allavors, tal volta, pera'ls presos, un compliment y una reverencia...

Ab raó's queixava *El País*, l'altre dia, de que no hi hagués a Espanya res en el seu veritable lloc. De que, en política, actuessin els liberals de retrògrades y els conservadors de progressius. Si un dia s'atenta a les llibertats públiques, si's coarten els drets individuals—venia a dir el diari madrileny,—poden estar segurs de que'ls autors de la malifeta seran els homes que, en teoria, avantposen al seu programa politic l'idea de llibertat.

El País està en lo cert. Per això, sens dubte, no s'inclina en Canalejas a aconsellar la concessió d'un indult, que demanen els diaris y que veuria el poble ab la major satisfacció.

En Canalejas, que es un solemne romanser, que no ha fet res, ni ha complert una milèssima part de lo que prometé al ferse carrec del Govern, troba gust en actuar de Trepoff..., sempre que d'entèndresseles ab l'exèrcit liberal se tracta. Quan es cosa de plantar cara als elements regressius, se torna, l'home, més manso que un anyell.

Per espai de set o vuit dies ha rodat per les planes dels diaris l'estadística oficial relativa a la població penal russa. El document no pot esser més interessant. Resulta, de la seva lectura, que en el primer semestre de l'any actual hi hagut, a Russia, la friolera de 190.000 presoners, condemnats per delictes politics l'immensa majoria d'ells.

En Canalejas ho haurà llegit. Els seus ulls de neurastenic s'hauran recreat en la contemplació d'aquestes xifres. S'haurà enterat, també, de que actualment hi hà en les presons de l'imperi 100.000 ciutadans, entre homes y dònes, processats uns, condemnats altres, per haver conspirat contra el règim autocratic, haver organisat vagues o comès atentats, haver escrit en fulles liberals o no haver caigut en gracia a la policia.

Doncs si ha tingut esment d'això, si l'estadística que ha corregut les planes de la prempsa d'Europa y Amèrica ha ensopegat ab en Canalejas, ¿per què escarrassarnos demanantli un indult? Acostumés a obrar com un perfecte liberal, quan menys...

Lo més probable es que, davant la petició dels diaris, tingui l'home un gest d'absolut desdeny o digui que aquí acostuma, la gent, a queixarse per poca cosa.

Y que podem donarnos per ben contents si, fent honor a lo dit per *El País*, no's lleva un dia de mal humor y porta a la garjola als pocs que *disfrutem*, encara, de la *santa* llibertat.

BLET

REPICS

A no es solament el senyor Bisbe el declarat protector dels vaguistes ferroviaris.

Darrerament, en Lerroux també aspira an aqueixa gloria; per això acaba d'oferir als obrers una suscripció setmanal de quinze o vint mil pessetes.

¡Tant de bò ho fassi, però ja's veu el joc!

L'un ab promeses de diners y l'altre ab indulgencies plenaries, lo que intenten els avispats manos es sumar simpaties.

Sumar simpaties y guanyar eleccions.

¡Galdosa solemnitat, la que preparen els tradicionalistes de Catalunya!

Intenten, *nada menos*, que fer un homenatge a les *glorioses* despulles del celeberrim «cabecilla» Tristany.

Que'ns perdonin els senyors carlins, però això d'entretenirse ab els òssos...

Això no més ho fan els quissos.

¡O les hienes!

Una nova sensacional y graciosa a la vegada:

A Russia's disposen a inaugurar unes quantes plasses de toros.

Ben mirat, per això, no'ns han de sorpendre aqueixes coses.

Aquí, en Pepito Canalejas se disposa a inaugurar una política plenament absolutista.

¿Ells ens emmatlleven els bous? Nosaltres els emmatllevem el despotisme.

De manera que... estem en paus ab Russia.

Ab un banquet popular celebrà, el passat diumenge, l'aniversari de la Revolució setembrina el casino republicà progressista «La Constancia».

Trobem que està en el seu veritable lloc «La Constancia» al parar taula en honor de tan memorable data.

Sobre tot ara que'ls republicans ja no més són constants en això:

En menjar.

Però ¿serà cert que'ls ferroviaris fan, declaradament, ali ab el clero?

A l'obgecte de sortir de dubtes hem intervieuat a un guarda-agulles:

—Escolteu, mestre: ¿tan mateix, els societaris d'avui, os heu reconciliat ab l'Iglesia?—

El bon home, que ha llegit ja quasi tota la biblioteca Sempere, ens ha respost:

—Fem com Voltaire: ens tractem, però no hi dormim.

En Moret ha visitat an en Maura.

La visita ha tingut per obgecte correspondre a la que'l quefe dels conservadors dispensà a don Segimon *nada menos* que en el passat mes de Juliol.

Y d'això en parlen els diaris, com si al país li importés alguna cosa que en Moret torni an en Maura una visita.

La vaga de carrilaires ha distret a l'opinió de commemorar com se mereix la gloriosa Revolució de Setembre.

Encara hi som a temps.

Corre la vèu de que'l Sant Pare ha ofert la seva intervenció en l'arreglo del conflicte ferroviari.

No sabem la resposta que a Pius X donaran el Govern y les companyies explotadores. Però, per lo que toca als obrers, no hi hà dubte que s'acontentaran ab ben poca cosa.

Ab la benedicció apostòlica, per exemple, que es un deliciós aperitiu pera esperar el gran banquet de la redempció social.

¡Cuidado que són interessants moltes de les noticies polítiques que inserta la nostra prempsa!

Vegin, sinó, aquesta que retallo:

«El señor Abadal está trazando un plan de campaña regionalista para el próximo invierno».

¿Un plan pera l'hivern?

¿Què serà... què no serà?

Ja me'l figuro: posarà escalfa-panxes a la «Lliga».

En Sinesio Delgado, un dels autors castellans que, ab motiu o sense, més xiulades ha obtingut en el teatre, té pera la vinenta temporada del «Lara» de Madrid, una comedia titolada *La Revolución desde abajo*.

Celebrariem que, per primera vegada, cuidés el public de fer quedar malament a l'autor.

La vaga dels carrilaires ha partit pel mitg an en Weyler.

Fa ja més d'una setmana que l'home no ha estat a Madrid.

L'aiguat ha tret els morts del cementiri de Premià.

Dirà en Canalejas, quan ho sàpiga:

—¡Quina llàstima que no estiguem en periode electoral!

En Santiago Alba ha anat a Valladolid, el seu poble nadiu, a inaugurar les tasques universitaries.

Viatge de plaer

—¡Y ara!... ¿Què fa, aquí dalt, vostè?
—¡Calli, home, no'm comprometi! No he pres bitllet... ¡Vull secundar la vaga!

El guarda-agulles

CANALEJAS:—¡Sempre m'ho havia cregut, que ab això de les *agulles* m'hi punxaria!

Hi ha anat vestit d'uniforme.

Unica manera de convencer als seus paisans de que, efectivament, ha pogut arribar a ministre.

En una sagristia de poble, un pagès viudo les emprèn ab el rector:

—¿Vol dir, mossèn Pere, que uns funerals li serviran de gran cosa, a la meva difunta muller?

—¡Ja ho crec, burrango!—respon el rector.—Figureuvos que, gracies a les misses, d'aquí quinze dies sortirà del purgatori.

—¿Quinze dies?...—replica el pagès.—Ja n'es fòra, doncs, del purgatori. ¡Valent genit tenia, la Pepa, pera que l'aguantessin enlloc quinze dies seguits!

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2263

1.ª XARADA I.—*Armari.*
2.ª ID. II.—*Pepeta.*
3.ª ANAGRAMA I.—*Parés-Repàs.*
4.ª ID. II.—*Tomasa-Sota mà.*
5.ª ID. III.—*Quimeta-Miqueta.*
6.ª ID. IV.—*Ànima-Mania.*
7.ª TARGETA.—*La muerte en los labios.*
8.ª CONVERSA.—*Ernest.*
9.ª JEROGIFIC I.—*Contradiu.*
10.ª ID. II.—*Qui menja té gana.*
11.ª ID. III.—*Per grana, un graner.*
12.ª ID. IV.—*Tres quarts de quinze.*

XARADA

Aliment es la *primera;*
la *segona,* musical;
temps de verb la *tersa-inversa,*
y població la *total.*

P. QUERALTÓ TOLOSA

ANAGRAMES

I

Anant a *tot,* l'altre dia,
una *total* vaig trobar,
que fugí d'una masia
perquè li varen pegar.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

II

En un *tot* molt escabrós,
el *total* se trencà, al caure,
el fill més gran de l'Ambròs.

JOAN ANTICH PUQUÍ

ENVEJA Y COMPETENCIA

—Veig que en Lerroux vol protegir, ab quartos, als vaguistes... ¡Infelís!...
¡Vès què'n faran dels seus diners, si ja tenen les meves indulgencies!

TARGETES

I

ALFRED SALA RIBET

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el titol d'una sarsuela catalana en dos actes.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

II

JOAN VERMEY AGUILERA

Combinar aquestes lletres de manera que donguin el nom d'una obra catalana y el cognom de son autor.

NICK CLAVELL

ENDEVINALLA

Tinc boca, com també orelles;
no soc bestia ni persona,
y, sense cap bola esser,
com aquesta soc rodona.
Menjo y bec, y tot quant tinc
al cos y pahit està,
per la boca tu m'ho treus
y t'ho poses a menjá.

IGUAL METRE

JEROGLIFICS

I

DALL DILL DOLL DULL

JOSEP GORINA ROCA

II

C A C

JOAQUIM PUIG

Napoleón
en la guerra y en la paz

AVISO

Debido a las circunstancias anormales porque atraviesa el servicio postal, á causa de la huelga ferroviaria, creemos prudente aplazar el envio de los numerosos é importantes pedidos que se nos han hecho de esta obra Oportunamente se anunciará el dia de su definitiva aparición

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Om, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª